

Pünkösöd után XII. vasárnap. Nagymise.

A felebaráti szeretet

K.K.T. Az Isten földi országának, melynek eljövételéért naponként imádkozunk a Miatyánkban, egyetlen egy alaptörvénye van: a szeretet. A végtelen jóságú Isten, aki szeretetből teremtett és szeretetből üdvözít, szeretetet akar látni az Ő földi országában. Ezért mondja a mai evangéliumban az őt kísérteni akaró törvénytudónak: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Ezért kiállta bele a világba: Aki nem szeret, a halálban marad, és mindaz, aki gyűlöli testvérét, gyilkos.

Az Ószövetségben a zsidóknál ép úgy, mint a pogányoknál a felebaráti szeretet siralmas képet nyújtott. A zsidó csak hitsorsosát tekintette felebarátjának, a pogány nem ismert jóságos, jóakaró érzületet mások iránt. A történelem ezer meg ezer szomorú példát nyújt arra nézve, hogy ember ember iránt, család család iránt, nép nép iránt mily szívtelen, szeretetlen tud lenni. Valóban így van, kérdezzük? Szent Isten, lehetséges ez, hogy az az emberi szív, melyet te szeretetre teremtettél, melyet te a szeretet melegének árasztására alkottál, az annyira tudjon gyűlölni, oly hideg és rideg tudjon lenni. És teremté Isten az első embert az ő képére és hasonlatosságára teremté őt, bölcsességre és szeretetre teremté őt. Ő ember, szeretetre és nem gyűlöletre született! Kiált fel már a pogány görög költő. Igen, szeretetre és nem gyűlöletre. Ezzel szemben mit látunk. Csak pár lépésre az elvesztett Paradicsomkerttől, Ádám otthonában föl kellett állítani az első ravatalt, melyen ott fekszik a föld első halottja. Ábel, az igaz, istenfélő. Ki juttatta oda? Borzalom kimondani: a testvéri gyűlölet. Odébb még ott gőzölög a frissen kioltott vér, melyet mohón issza be az anyaföld. Ki ontotta ki az első vércseppet a földön? Szörnyűség, de így van: a testvérgyűlölet. Egy kis hajlékban fel-fel zokog egy édesanyának gyászos sírása, fölcsillag egy édesapának bánatkönnye az elvesztett kedves gyermek ravatala mellett. Mi sajtolta ki e földön az első gyászos sírást és könnyet? A testvérgyűlölet. De ezzel nincs vége az emberi szomorúság és gyász történetének. Néhány évszázaddal később egy gyermek elhagyatott kútveremben kér és könyörög, rimánkodik irgalomért, s otthon egy ősz édesapa, Jákob pátriárka siratja az elveszetnek hitt gyermeket, a legkedvesebb a tizenkettő közül, Józsefet, kit a testvérgyűlölet adatott el és juttatott idegen kezekbe. Ha ezekre gondolunk, akkor csodálkozunk-e még azon, hogy maga az Isten szállott le a földre, hogy szava és példája, kérése és fenyegetése által megtanítsa bennünket testvéri, felebaráti szeretetre. Nagy szeretete miatt, mellyel szeretett minket, nekünk adta Isten az ő egyszülött Fiát, aki a fagyos lelkekhez így szólott:

„Tüzet jöttem bocsátani a földre... , a szeretet tüzét, hogy annál felmelegedjenek a fagyos emberi szívek egymás iránt.

Síró kisdéd lett a Szűzanya karján és meghagyta: Aki egyet befogad e kisdedek közül, az engem fogad be. És kezdtek az emberek el nem dobálni a megszületett vagy még meg sem született gyermekeket.”

Szegény munkás és vándortanító volt egész életében , és ezzel megszentelte a munkát, felemelte és kibékítette a testi munkást a szellemi munkással, mert ő is mindkettő volt egy személyben.

Kinyújtotta kezét a betegek felé, elmondotta az irgalmas szamaritánus történetét és nyomában egymás után születtek meg a pogány világ előtt ismeretlen kórházak, szerzetesek tömörültek egybe a betegek ápolására és az elhagyatott öregek gondozására.

Aztán telt az idő, múltak az évszázadok. Az emberek elkezdtek újra a gyermekeket eldobni maguktól. A szülői szeretet kihűlt, és átvette helyét a gyermekek iránti gyűlölet és ellenszenv. Az emberi ajkakon egyre többször csendült fel az emberszeretet, népek kibékülése, egyenlőség és testvériség jelszava. Ez annyit jelent, hogy nincs szeretet az emberek között, de mindenki vágyik utána. A baj csak ott van, hogy nem tettekész ez a vágyakozás. Beszélni a szeretetről, de semmit sem tenni az érdekében nem sokat jelent. Ha én csak beszélek róla szép csengő szavakkal, de várom hogy a valóságban más kezdje el, eredményt nem igen remélhetek. Pedig csak a tettekben megnyilvánuló , tevékeny szeretet az, amely minden sebet gyógyít, az üres szavak csak gyarapítják a szív fájdalmát.

K.K.T. Nem mindig igazi szeretet az, amit az emberek annak neveznek. Hiszen ha igazi volna, akkor ez a föld valóságos mennyország lenne. Ha megvizsgáljuk az emberek szeretetét, úgy találjuk, hogy az csak érzéki vonzalom egy személy iránt, annak szépsége miatt, vagy pedig érekvonzalom személyek iránt, azoknak gazdagsága, műveltsége, állása vagy befolyása miatt. Ez is szeretet, az igaz, de még nagyon távol áll a krisztusi szeretettől. Mert a Krisztus meghirdette felebaráti szeretetnek általánosnak, őszintének és önzetlennek kell lennie.

Mikor általános a mi felebaráti szeretetünk? Ha mindenkire kiterjed, abból senkit sem zárunk ki. Természetesen sorrend van. Először akik legközelebb álnak hozzám: szülők, testvérek, gyermekek: akik jelentenek valamit az én életem kialakulásában: nevelők, jótevők, barátok. Ha ezekkel szemben nem gyakorlom, nagyobb az én bűnöm. De felebaráti szeretetnek ki kell terjedni az ellenségre is. Ha csak azokat szeretjük, akik minket szeretnek, mennyivel vagyunk jobbak a pogányoknál? Hiszen ezt ők is megteszik. Vannak gonosz emberek, ki tagadná, hogy nincsenek. Ezekkel barátságot kötnünk nem

szabad. De ha isten nem vonja meg napját a gonosztól, akkor nekünk sem szabad őket megvetnünk. A keresztény felebaráti szeretet szép, hősi példájáról olvastam a minap. Az első világháború idején Galícia helytartóját egy egyetemista lelőtte...

A keresztény felebaráti szeretetnek őszintének kell lennie: vagyis felebarátunkat nemcsak szólag, nemcsak külsőleg, hanem tetteiben és igazságban kell szeretnünk. Nem az álnok, a kétszínű emberek szeretetével, akik felebarátjuknak olyan szépen tudnak hízelegni, és biztosítják szeretetükről és barátságukról, sőt nem ártallják hamis szeretetük külső jeléül megcsókolni, mert ez a csók a Júdas csókja, melyet árulás követ. S ha tudunk futni a hamis pénztől, akkor még jobban menekülünk a hamis felebaráti szeretettől.

A felebaráti szeretetnek önzetlennek kell lennie. Miért dorgálta meg Jézus a korabeli gazdag farizeusokat, akik pedig sok alamizsnát adtak a szegényeknek s a jeruzsálemi templomnak is mindenből, amijük volt, tizedet adtak. Mégis hétszeres jajt kiált rájuk. Nem is az alamizsna miatt dorgálja, azért csak dicséretet érdemeltek volna. Hanem a rút önzésük miatt, mivel nem a szegények megsegítése vezérelte őket az alamizsnaosztásban, hanem a dicséret, a megtiszteltetés után sóvárogtak, ezért jótékonykodtak ott, ahol a legtöbben látták őket, ezért verték dobra minden jócselekedetüket. Krisztus kimondja rájuk az ítéletet: bizony, bizony mondom nektek, már elnyerték jutalmukat. Mivel nem a mindentudó Istentől, a legkisebb jót is bőkezűen megjutalmazó mennyei Atyától várták jutalmukat, onnan nem is kaphattak. Ha valakivel szemben gyakoroljuk a felebaráti szeretetet, segítünk valakinek és már előre számoljuk, milyen hasznot fog az nekünk hajtani, akkor ez nem önzetlen felebaráti szeretet, hanem rút haszonlesés, melyre az igazságos Isten válasza az lesz: Bizony mondom neked, már elvetted a te jutalmadat.

Az irgalmas szamaritánus önzetlen, semmi jutalomra nem számító felebaráti szeretet nép példáját szolgáltatta egy egyszerű ember. Fuvaros volt. Amint megy az országúton, egy elájult fiatalembert vesz észre az út szélén. Hozzá megy, halántékát dörzsöli, majd egy lópokrócra fekteti. Majd amikor magához tér, friss itallal kínálja. Az országút fáradt vándorának ereje lassan visszatért, már lábra is tud állni. Pénzt kínál fel megmentőjének, de az visszautasítja. Ilyen szolgálatot minden keresztény ember köteles tenni felebarátjáért. De legalább a nevét mondja meg, hadd tudjam, kinek köszönhetem e jótettet. Fiatalember – a bibliai irgalmas szamaritánus nevét sem tudjuk – felelte a fuvaros.

K.K.T. Akik ma ismét hallottátok az irgalmas szamaritánusról szóló örökszép példabeszédet, ha Krisztus tanításának csak egy pislogó lángocskája is él szívetekben, ha Krisztus tanítványai között a legkisebbnek valljátok magatokat, vigyék el ma Krisztus

felhívását: Menj, és te is hasonlóképpen cselekedj! A felebaráti szeretet gyakorlását nem lehet elég korán megkezdeni, ezért még ma kezd el közvetlen környezetben, a családban, munkahelyeden. Ha megsértett emberi hiúságod nem engedné, hogy öreg, tehetetlen szüleidnek szerető jó gyermeke, sokszor vérzőszívű és könnyes szemű hitvesednek és gyermekednek jószágos hitvestársa és gyöngéd szüleje lehess, légy legalább irgalmas szamaritánusuk mint a mai evangélium embere egy idegennel szemben. Ámen.

Kőröstarján, 1966. augusztus 21.

Tótelek, 1979. május 20.